

Súd: Krajský súd Trenčín  
Spisová značka: 5Co/236/2018  
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3615206017  
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 04. 2019  
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Vrtochová  
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2019:3615206017.1

## ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Márie Vrtochovej a sudcov JUDr. Eriky Zajacovej a JUDr. Denisa Vékonyho v spore žalobcu : Obec Malé Uherce, so sídlom Uhrecká cesta 110/96, Malé Uherce, IČO: 34 006 737, zastúpený v konaní: JUDr. Margitou Kytnárovou, advokátkou so sídlom Sv. Cyrila a Metoda 4595/18, Topoľčany, proti žalovanému: C. L., bytom V. XXX, S., zastúpený v konaní: JUDr. Jaroslavom Hujikom, advokátom so sídlom Hviezdoslavova 3, Prievidza, o splnenie povinnosti, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Partizánske zo dňa 5. apríla 2018, č.k. 6C/365/2015-137, takto

### rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti vo výrokoch II., III., a V. **p o t v r d z u j e .**

Žalovaný **m á** nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobcovi v rozsahu 100%.

### o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. konanie v časti, že žalobca je povinný odstrániť oplotenie zasahujúce do miestnej komunikácie na ulici J. spájajúcej ulicu B. a N. cestu v obci Malé Uherce a nachádzajúce sa na parcele registra „C“ č. XX/1 a parcele registra „C“ č. XX/3 v katastrálnom území Malé Uherce, obec Malé Uherce, okres Partizánske zastavil. Výrokom II. žalobu v časti, že žalovaný je povinný zdržať sa obmedzovania verejného užívania miestnej komunikácie na ulici J. spájajúcej ulicu B. a N. cestu v obci Malé Uherce a nachádzajúcej sa na parcele registra „C“ č. XX/1 a parcele registra „C“ č. XX/3 v katastrálnom území Malé Uherce, obec Malé Uherce, okres Partizánske a to užívania na prechod pešo aj prejazd autami zamietol. Výrokom III. s účinnosťou od právoplatnosti výroku II. rozhodnutia zrušil uznesenie súdu č.k. 5C/247/2015-60 zo dňa 13.07.2015 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trenčíne č.k. 17Co/1035/2015-77 zo dňa 07.10.2015 o nariadení predbežného opatrenia. Výrokom IV. rozhodol, že žalobca má nárok na náhradu trov konania vo veci vedenej na súde pod sp. zn. 5C/247/2015 o vydanie predbežného opatrenia v rozsahu 100 %. Výrokom V. rozhodol, že žalovaný má nárok na náhradu trov konania vo veci vedenej na súde pod sp. zn. 6C/365/2015 o splnenie povinnosti v rozsahu 100 %.

2. V odôvodnení uviedol, že žalobca sa návrhom na nariadenia neodkladného opatrenia (pozn. súdu v tom čase predbežného opatrenia) domáhal nariadenia neodkladného opatrenia, ktorým by súd prikázal žalovanému bez obmedzenia sprístupniť žalobcovi a jeho občanom prechod pešo a prejazd autami po miestnej komunikácii vlastnícky patriacej žalobcovi na J. ulici, ktorá spája ulicu B. a N. cestu v Obci Malé Uherce a stojí na parcele XX/1 a parcele číslo XX/3, ktoré sú zapísané na liste vlastníctva č. XXX vedenom pre katastrálne územie obce Malé Uherce vo vlastníctve žalovaného a to tak, že odstráni oplotenie na uvedenej miestnej komunikácii až do právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej. Uznesením Okresného súdu Partizánske č. k. 5C/247/2015-60 zo dňa 13.07.2015 súd zamietol návrh, ktorým sa žalobca domáhal nariadenia neodkladného opatrenia a v časti konanie zastavil pre

čiasťočné späťvzatie návrhu. Proti uvedenému uzneseniu, a to v časti o zamietnutí návrhu na nariadenie predbežného opatrenia podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca. Krajský súd v Trenčíne uznesením č. k. 17Co/1035/2015-77 zo dňa 07.10.2015 rozhodol tak, že uznesenie okresného súdu Partizánske č. k. 5C/247/2015-60 zo dňa 13.07.2015 zmenil tak, že nariadil neodkladné opatrenie, ktorým žalovanému uložil povinnosť odstrániť oplotenie zasahujúce do miestnej komunikácie na ulici J. spájajúcej ulicu B. a N. cestu v obci Malé Uherce a nachádzajúce sa na parc. "C" č. XX/1 a parc. "C" č. XX/3 v k.ú. Malé Uherce, obec Malé Uherce, okres Partizánske a uložil mu povinnosť zdržať sa obmedzovania verejného užívania miestnej komunikácie na ulici J. spájajúcej ulicu B. a N. cestu v obci Malé Uherce a nachádzajúcej sa na parc. "C" č. XX/1 a parc. "C" č. XX/3 v k.ú. Malé Uherce, obec Malé Uherce, okres Partizánske, a to užívania na prechod pešo aj prejazd autami. Žalobcovi zároveň uložil povinnosť podať do 30 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia návrh vo veci samej. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 04.11.2015.

3. Žalobca sa žalobou vo veci samej domáhal vydania rozhodnutia, že žalovaný je povinný odstrániť oplotenie zasahujúce do miestnej komunikácie na ulici J. spájajúcej ulicu B. a N. cestu v obci Malé Uherce a nachádzajúce sa na parcele registra "C" číslo XX/X a parcele registra "C" číslo XX/X v katastrálnom území Malé Uherce, obec Malé Uherce, okres Partizánske a tiež, že žalovaný je povinný zdržať sa obmedzovania verejného užívania miestnej komunikácie na ulici J. spájajúcej ulicu B. a N. cestu v obci Malé Uherce a nachádzajúcej sa na území Malé Uherce, obec Malé Uherce, okres Partizánske, a to užívania na prechod pešo a prejazd autami. Žalovaný považoval žalobu za nedôvodnú, nakoľko je medzi stranami sporu sporné, či miestna komunikácia na pozemkoch v jeho vlastníctve je stavbou, či ide o miestnu komunikáciu alebo ide len o jeho spevnený pozemok, či možno na túto vec aplikovať zákon č. 66/2009 Z.z..

4. Súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania zistil skutkový stav a to z výpisu z listu vlastníctva č. XXX z pripojeného spisu sp. zn. 5C/247/2015, že žalovaný je vlastníkom o. i. nehnuteľností s parc. č. XX/X o výmere 187 m<sup>2</sup> ovocné sady, parc. č. XX/X o výmere 2663 m<sup>2</sup> zastavané plochy a nádvoria. Z výpisu z listu vlastníctva č. XXX zistil, že žalobca je vlastníkom nehnuteľností s parc. č. XX/XX o výmere 908 m<sup>2</sup>, parc. č. XXXX/X o výmere 1433 m<sup>2</sup>, parc. č. XXXX/X o výmere 1223 m<sup>2</sup>, parc. č. XXXX/X o výmere 244 m<sup>2</sup>, parc. č. XXXX o výmere 327 m<sup>2</sup>, všetko zastavané plochy a nádvoria, spôsob využitia pozemku 22. Z protokolu o delimitácii zistil, ktorý hnutelný a nehnuteľný majetok odovzdalo Mesto Partizánske obci Malé Uherce, o.i. stavbu kultúrneho domu a pozemky parc. č. XX o výmere 4004 m<sup>2</sup> ovocný sad a parc. č. XX/X o výmere 1808 m<sup>2</sup> zast. plocha, parc. č. XX o výmere 596 m<sup>2</sup> zastavaná plocha. Z majetkovej karty č. XX, z prílohy: STAVBY 2 a zo súpisu usporiadaného nehnuteľného majetku zistil, že J. cesta a J. cesta sú majetkom obce Malé Uherce. Z Rozhodnutia Výst. 814/73 vyplynulo, že Mestský národný výbor Partizánske schválil v obci Partizánske časť Malé Uherce stavbu - odvodnenie cesty, číslo stavby XXX. Zo Zápisnice o odovzdaní a prevzatí stavby zo dňa 28.12.1973 vyplynulo, že stavba "Odvodnenie cesty v časti Malé Uherce" bola prebraná investorom MsNV. Z Hospodárskej zmluvy č. 814/73 zo dňa 10.02.1976 ďalej vyplýva, že cesta v Malých Uherciach pri škole bola prevedená do správy Technických služieb mesta Partizánske. Z Územného plánu obce Malé Uherce vyplýva, že obec Malé Uherce časti pozemkov parc. č. XX/X a parc. č. XX/X považuje za miestnu obslužnú komunikáciu - cestu. Z petícií občanov vyplýva, že občania obce Malé Uherce spísali petíciu proti zahradeniu prístupovej cesty pre chodcov na Potočnej ulici a proti ničeniu vzhľadu obce Malé Uherce a petíciu proti zahradeniu prechodu z ulice B. cez J. ulicu na N. cestu - hlavná ulica X/XX a opačne a proti zahradeniu prechodu z J. ulice na chodník Uhrecká cesta, vlastníkom pozemkov C. L. bytom S.. Z Dohody o vydaní nehnuteľností uzavretou dňa 24.1.1996 medzi žalobcom ako povinnou osobou a právny predchodcom žalovaného ako oprávnenou osobou bolo preukázané, že jej predmetom sú nehnuteľnosti, ktoré prešli do vlastníctva štátu na základe výkupu podľa zák. č. XX/XX Zb. a oprávnenej osobe sa vydávajú o.i. nehnuteľnosti (podľa pozemnoknižných údajov a stavu KN): kat. úz. Malé Uherce, pozemok vložka č. 480, parc. č. XX záhrada, LV XXX, o výmere 4004 m<sup>2</sup> v podiele 1/1 a parc. č. XX/X zast. pl., LV XXX, o výmere 1808 m<sup>2</sup>, v podiele 1/1. Rozhodnutím č. PÚ 974/1992-V/1 zo dňa 8.2.1996 Pozemkový úrad v Topoľčanoch schválil dohodu o vydaní nehnuteľnosti zo dňa 24.1.1996. Z čiastočného výpisu z listu vlastníctva č. XXX vyplýva, že žalobca je vlastníkom parcely registra "C", parc. č. XX/X ovocné sady o výmere 298 m<sup>2</sup>, v okrese Partizánske, v obci Malé Uherce, v kat. území Veľké Uherce. Z oznámenia o zaradení stavby do plánu akcie "Z" ďalej vyplýva, že MsNV-MNV má v pláne akcie "Z" v roku 1973 zaradenú stavbu: Odvodnenie cesty, s hodnotou diela 115.000 Kčs, s plánovaným finančným nákladom 58.000.- Kčs a číslom stavby XXX. Z dohody o vydaní nehnuteľností zo dňa 9.7.1996 medzi povinnou osobou Obcou Malé Uherce a oprávnenou osobou D. L. bolo preukázané, že oprávnenej osobe

sa nevydávajú nehnuteľnosti špecifikované v dohode, pretože je tu zákonná prekážka, keďže pozemok bol po prechode do vlastníctva štátu zastavaný, resp. bolo k nemu zriadené vlastnícke právo, príp. právo osobného užívania fyzickej osobe. Rozhodnutím č. PPLH 974/92/2-St. zo dňa 10.7.1997 Okresný úrad v Partizánskom, odbor pozemkový, poľnohospodárstva a lesného hospodárstva schválil dohodu o vydaní nehnuteľnosti zo dňa 9.7.1996. Z predloženej fotodokumentácie vyplynulo, ako vyzerá časť pozemkov na parcele registra „C“ č. XX/1 a parcele registra „C“ č. XX/X v katastrálnom území Malé Uherce, obec Malé Uherce, okres Partizánske.

5. Súd konanie zastavil v časti, že žalobca je povinný odstrániť oplotenie zasahujúce do miestnej komunikácie na ulici J. spájajúcej ulicu B. a N. cestu v obci Malé Uherce a nachádzajúce sa na parcele registra „C“ č. XX/X a parcele registra „C“ č. XX/X v katastrálnom území Malé Uherce, obec Malé Uherce, okres Partizánske, pretože žalobca v tejto časti vzal žalobu späť a žalovaný so späťvzatím žaloby súhlasil.

6. Na základe vykonaného dokazovania v predmetnej veci súd dospel k záveru, že žaloba žalobcu nie je dôvodná. Súd mal za to, že žalobca neunesol dôkazné bremeno a nepreukázal, že na sporných pozemkoch žalovaného vybudoval cestu tak, ako to tvrdil. V danom prípade žalobca nedoložil žiadne stavebné povolenie na postavenie stavby, resp. jej zriadenie v súlade s platnými právnymi predpismi v čase údajného vybudovania stavby. Žiaden orgán (miestny národný výbor, obec, ministerstvo) nerozhodol, že predmetná komunikácia je komunikáciou miestnou. Rozhodnutie, ktoré dokladal v konaní žalobca a ktoré malo preukázať, že ide o rozhodnutie, ktorým sa povoľuje stavba cesty, t. j. Rozhodnutie Mestského národného výboru Partizánske zn. Výst. 814/73 zo dňa 10.4.1973, nie je takýmto rozhodnutím, nie je to rozhodnutie, ktorým by sa povoľovalo vykonanie stavby. Žalobca nepreukázal, že na pozemku žalovaného vybudoval stavbu. Z rozhodnutia zn. Výst. 814/73 zo dňa 10.4.1973 ďalej tiež nie je zrejmé, o odvedenie akej cesty ide, stavba je označená len ako cesta v Malých Uherciach. Podľa ust. § 1 ods. 3 cestného zákona pozemnú komunikáciu tvorí cestné teleso a jej súčasť. Pozemná komunikácia je teda charakterizovaná ako teleso, teda má hmotný v prírode rozlíšiteľný charakter. Za komunikáciu v zmysle tohto ustanovenia teda nie je možné považovať takú úpravu pozemku, z ktorej je iba zrejmé, že pozemok je používaný na komunikačné účely bez toho, aby bolo vytvorené cestné teleso. Aj za predpokladu, ak by bolo možné úpravu zrealizovanú na pozemku považovať za komunikáciu, je potrebné zodpovedať na otázku, o aký druh komunikácie sa jedná. Komunikácia na nehnuteľnosti nemôže byť miestnou komunikáciou. Podľa § 4b ods. 1 cestného zákona miestnymi komunikáciami sú všeobecne prístupné a užívané ulice, parkoviská vo vlastníctve obcí a verejné priestranstvá, ktoré slúžia miestnej doprave a sú zaradené do siete miestnych komunikácií. Na to, aby daná komunikácia bola považovaná za miestnu, musela by byť vo vlastníctve obce. Táto podmienka však splnená nie je, pretože parcely parc. č. XX/X a parc. č. XX/X nie sú vo vlastníctve obce, ale vo vlastníctve žalovaného. Ako aj vyplýva z dohody o vydaní nehnuteľností zo dňa 9.7.1996, právnenému predchodcovi žalovaného neboli vydané niektoré iné nehnuteľnosti z dôvodu, že tu bola zákonná prekážka podľa ust. 11 ods. 1 písm. a/ a písm. d/ zákona č. 229/1991 Zb., čiže ak by existovala rovnaká prekážka aj na pozemkoch parc. č. XX/X a parc. č. XX/X, mohol žalobca rovnako postupovať aj v tomto prípade a dané pozemky právnenému predchodcovi žalovaného nevydať. Súd nemohol prihliadnúť na argumentáciu žalobcu o tom, že obdobie po nežnej revolúcii bolo veľmi hektické a keby pozemkový úrad aj obec podľa platných predpisov v tom čase postupovali dôsledne, pozemok v časti nachádzajúcej sa pod touto stavbou by vydaný byť nemohol. Už v čase vydania predmetných nehnuteľností bolo zohľadnené, či neexistuje prekážka, ktorá bráni vydaniu týchto nehnuteľností a Pozemkový úrad v Topoľčanoch schválil dohodu o vydaní nehnuteľností uzavretou dňa 24.1.1996 medzi žalobcom ako povinnou osobou a právnym predchodcom žalovaného ako oprávnenou osobou. Súd mal pre to za to, že spevnená plocha pred kaštieľom nie je stavbou brániacou vydaniu nehnuteľností. Existuje platná dohoda o vydaní nehnuteľností zo dňa 9.7.1996, ktorá bola schválená Pozemkovým úradom v Topoľčanoch a pokiaľ by existovala prekážka, ktorá by bránila vydaniu týchto nehnuteľností a to tá, že pozemok by bol po prechode do vlastníctva štátu zastavaný, tak by tieto pozemky byť vydané nemohli. Žalobca vydal predmetné pozemky právnenému predchodcovi žalovaného bez obmedzení, aj keď mal možnosť právnenému predchodcovi žalovaného ako oprávnenej osobe tieto pozemky nevydať z dôvodu prekážky dodatočne postavenej stavby na pozemku. Súd mal za to, že žalobca neunesol dôkazné bremeno, nepreukázal, že spevnená plocha na pozemkoch žalovaného je cesta, ktorú by vybudoval žalobca, a preto súd žalobu žalobcu zamietol.

7. Keďže Okresný súd Partizánske v konaní vo veci samej vedenej na tunajšom súde pod sp. zn. 6C/365/2015 žalobu zamietol, zmysle § 335 ods. 1 s poukazom na § 471 ods. 1 CSP súd predbežné opatrenie nariadené uznesením Okresného súdu Partizánske č.k. 5C/247/2015-60 zo dňa 13.07.2015 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trenčíne č.k. 17Co/1035/2015-77 zo dňa 07.10.2015 zrušil. Vzhľadom k tomu, že týmto rozsudkom sa konanie končí, súd rozhodol aj o nároku na náhradu trov konania. Súd žalobu zamietol, teda žalovaný bol v konaní vedenom na Okresnom súde Partizánske pod sp. zn. 6C/365/2015 úspešný, preto mu súd priznal nárok na náhradu trov konania vo veci vedenej na tunajšom súde pod sp. zn. 6C/365/2015 o splnenie povinnosti v rozsahu 100 % s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozhodnutia samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník. Uznesením Krajského súdu v Trenčíne č.k. 17Co/1035/2015-77 zo dňa 07.10.2015 Krajský súd v Trenčíne vyhovel návrhu žalobcu na nariadenie predbežného opatrenia, pričom v odôvodnení uznesenia uviedol, že o trovách predbežného opatrenia bude rozhodnuté spolu s rozhodnutím o trovách konania vo veci samej. Nakoľko súd vyhovel návrhu žalobcu na nariadenie neodkladného opatrenia (v tom čase predbežného opatrenia), súd priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania vo veci vedenej na tunajšom súde pod sp. zn. 5C/247/2015 o vydanie predbežného opatrenia v rozsahu 100 % s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozhodnutia samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

8. Proti tomuto rozsudku, a to proti výrokom II., III., V. podal včas odvolanie žalobca z dôvodu, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Súdu prvej inštancie vytyka aj skutkovú vadu spočívajúcu v jeho nesprávnom postupe pri hodnotení výsledkov dokazovania, keď súd zobral do úvahy skutočnosti, ktoré z dôkazov nevyplývajú a tiež, že neprihliadol na skutočnosti, ktoré boli preukázané. Súdu prvej inštancie ďalej vytyka, že pri rozhodovaní vo veci samej označil za sporné skutočnosti, ktoré na základe dôkazov predložených žalobcom už k návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia (v tom čase predbežného opatrenia) Krajský súd v Trenčíne označil za osvedčené. Súd prvej inštancie tým nielenže nerešpektuje, ale aj ignoruje právny názor krajského súdu, ktorý vyslovil v uznesení 17Co/1035/2015-77 zo dňa 7.10.2015.

Úlohou súdu prvej inštancie v konaní o veci samej mala byť vyriešená len otázka danosti užívacieho práva žalobcu k miestnej komunikácii. Rozpor rozhodnutia súdu prvej inštancie s vykonaným dokazovaním vidí aj v tom, že v bode (12) rozhodnutia súd uvádza, že z listu vlastníctva č.XXX zistil, že žalovaný je vlastníkom o.i. nehnuteľností s parc.č. XX/X o výmere 187 m<sup>2</sup> ovocné sady a parc. XX/X o výmere 2663 m<sup>2</sup> zastavané plochy a nádvoria. Žalobca poukazuje na skutočnosť, že na liste vlastníctva je k parcele č. XX/X uvedený spôsob využitia: 6, čo je pozemok súvisle vysadený ovocnými stromami, ovocnými krami a ovocnými sadenicami na jednom mieste, jedným alebo viacerými druhmi a k parcele č. XX/X je uvedený spôsob využitia: 18, čo je pozemok, na ktorom je dvor. Uvedený list vlastníctva aj s ďalšími dôkazmi - bohatou fotodokumentáciou, petíciou občanov, územným plánom aj delimitačným protokolom a ďalšími vyvracajú tvrdenia žalovaného o tom, že terajšie pozemky XX/X a XX/X sa odjakživa používali ako spevnená plocha na prechod a prejazd. Tieto tvrdenia žalovaného a ním predložený obrázok zo starodávneho kalendára sú len účelové, napriek tomu im súd prvej inštancie prikladá váhu dôkazu, keď si osvojil „názor“ žalovaného, že nejde o cestu ale o spevnenú plochu ( bod 52). Uvedeným a aj závermi uvedenými v ďalších bodoch najmä (51) súd prvej inštancie absolútne ignoruje predložené dôkazy žalobcu, keď z fotodokumentácie doloženej do súdneho spisu ako dôkazy žalobcu je zreteľne vidieť hranicu pôvodnej spevnenej plochy, od ktorej je miestna komunikácia oddelená cestnými obrubníkmi, pričom je viditeľný aj výškový odskok cesty od pôvodnej spevnenej plochy pri vstupe do kaštieľa, ktorá je hlbšie pod úrovňou cesty a ako sa vyjadřila aj svedkyňa Ing. L., aj žalobca v zastúpení starostom obce, vybudovanie miestnej komunikácie spôsobilo v čase dažďov zatekanie múrov „kaštieľa“. Okrem toho je viditeľný aj rozdiel v použitých materiáloch, keď z miestnej komunikácie sa dodnes zachovali zbytky asfaltu a ostatného stavebného materiálu použitého pri budovaní cesty v akcii „Z“ oproti jednoducho spevnenej pôvodnej ploche pri vchode do kaštieľa. Do dnešného dňa miestami zachované časti cestných obrubníkov ohraničujúce miestnu komunikáciu sú viditeľné aj na doloženej fotodokumentácii, preto namieta ako rozpor záver súdu v bode (51), (52) a (53), ktorými súd odporuje aj citácii v bodoch (44) a (45). Okrem uvedeného dôkazmi chce spochybniť a označiť len ako účelové tvrdenia žalovaného, ktoré si súd v rozpore s dôkazmi osvojil, že v konaní o vydaní nehnuteľností v rámci uplatnenia reštitučných nárokov postupovali príslušné štátne inštitúcie dôsledne a po dôkladnom preskúmaní stavu veci. V tomto smere súd prvej inštancie absolútne odignoroval dôkaz spočívajúci vo výpovedi svedkyne Ing. L., ktorá opísala celé konanie ako nátlakové zo strany právneho predchodcu žalovaného a jeho právneho zástupcu a povrchné a nedôsledné zo strany konajúcich štátnych inštitúcií, bez absolútnej znalosti skutkového stavu a len podľa formálneho stavu zapísaného v

katastri nehnuteľností, uvedené tvrdenie žalobcu a svedkyne nesporne potvrdzuje aj Dohoda o vydaní nehnuteľností medzi Obcou Malé Uherce a D. L. z XX.X.XXXX a Rozhodnutie Pozemkového úradu Topoľčany zo dňa 8.2.1996, kde je pozemok parc.č.XX vydávaný ako záhrada a pozemok parc.č. XX/X ako zast.pl. podľa stavu KN. Je nesporne preukázané tvrdenie žalobcu, že pri vydaní pozemkov nikto neskúmal skutkový stav, podľa ktorého v čase vydania ležala na predmete vydania cesta používaná dlhodobo ako miestna komunikácia. Nemá v úmysle namietat' platnosť vydania, na to by použil iný inštitút a nie žalobu o splnenie povinnosti. Uvedeným podporuje svoje tvrdenie, že pri vydaní týchto nehnuteľností došlo k nedôslednosti, ktorá má za následok aj tento spor. Okrem toho Dohoda o vydaní z 24.1.1996 ani Rozhodnutie Pozemkového úradu z 08.02.1995 nevyvracajú tvrdenia žalobcu. V čl. III. časť A/ pozemky uvedenej Dohody sa uvádza, že sa oprávnenej osobe vydávajú nehnuteľnosti podľa pozemnoknižných údajov a stavu KN, o.i. parc.č.42 záhrada z LV XXX o výmere 4004 m2 a 46 zast. pl., stav KN 46/1 z LV XXX o výmere 1808 m2. Rovnako tak je uvedené aj v citovanom rozhodnutí pozemkového úradu na strane 2, pričom na str. 3 v druhom odseku je uvedené, že identifikácia nehnuteľností pôvodného vlastníka bola vykonaná len na základe výpisov z pozemkovej knihy, ktoré vydalo Štátne notárstvo Topoľčany dňa 16.10.1991 a vo štvrtom odseku je uvedené, že identifikácia povinnej osoby a spôsob využívania nehnuteľností boli vykonané tiež len podľa listu vlastníctva (č. XXX k.ú. Malé Uherce zo dňa 31.10.1994). Súd prvej inštancie absolútne bez povšimnutia v rozsudku obišiel skutočnosť, ktorá nad všetky pochybnosti potvrdzuje správnosť a dôvodnosť tvrdenia žalobcu o tom, že predmetné pozemky v časti pod cestou nemali byť vydané z dôvodu existencie inžinierskych sietí, a to plynového potrubia vedeného pod cestou a z fotodokumentácie je preukázaná nielen viditeľná plynová prípojka, ale z ďalších podporných dôkazov - rozhodnutí o umiestnení stavby rodinných domov na Parkovej ulici a k nim pripojenej technickej dokumentácii nesporne preukázané, že plynové potrubie bolo uložené pod cestou na terajšej J. ulici pred vydaním nehnuteľností právnenému predchodcovi žalovaného. V čase vydania rozhodnutia MsNV v Partizánskom č. Výst. 814/73 zo dňa 10.4.1973, na základe ktorého bola svojpomocne v akcii „Z“ vybudovaná cesta - odvodnenie č. stavby XXX na pozemkoch v terajšej J. ulici, platil zákon č. 135/1961 Zb. o pozemných komunikáciách (cestný zákon) v znení zákona číslo 72/1969 Zb., ktorý v § 1 neobsahoval žiadny ods.3, o ktorý v bode (44) aj (51) opiera odôvodnenie súd prvej inštancie. V bode (51) súd prvej inštancie tiež bez akejkoľvek zákonnej opory tvrdí, že na to, aby daná komunikácia bola považovaná za miestnu, musela by byť vo vlastníctve obce. Takýmto výkladom súd prvej inštancie popiera resp. ignoruje § 4 ods.1 zákona č. 66/2009 Z.z., na ktorý odkazuje v bode (42). Cestný zákon v uvedenom znení taktiež neobsahoval § 4b a teda ani jeho ods.1, citovaný súdom prvej inštancie v bode (45) a tento platí až od 1.7.1984. § 16 cestného zákona v znení platnom v čase budovania stavby nazvanej ako: „cesta v Malých Uherciach - odvodnenie č. stavby 233“ neobsahoval ustanovenie 1 súdom citované v bode (47). Podľa citovaného pomenovania stavby cesty ako odvodnenie - č. stavby XXX v rozhodnutí MSNV č. Výst. 814/73 z 10.4.1973 a dôkazov - rukou písaný záznam zo stavebného denníka z Akcie „Z“ zápisnica o odovzdaní a prevzatí stavby Odvodnenia cesty z 28.12.1973 a Hospodárskej zmluvy zo dňa 10.2.1976, všetky uvedené dokumenty označené číslom 814/73 je nesporne preukázané jednak to, že sa jedná o spôsob výstavby cesty (nie je označená ako cesta, ale odvodnenie) a v režime akcie „Z“ všetko tak, aby nebolo potrebné zabezpečovať osobitné stavebné povolenia a aby postačovalo povolenie stavby tak, ako bolo vydané 10.4.1973 a jednak nesporne preukazuje, že sa jedná o stavbu na terajšej J. ulici - v Hospodárskej zmluve je jednoznačne uvedené, že sa jedná o cestu v Malých Uherciach pri škole a dôkazmi - napr. aj výpoveďou svedkyne Ing. L. bolo potvrdené, že škola v Obci Malé Uherce v tom čase bola v budove „kaštieľa“ na terajšej J. ulici a súčasne vyvrátila tvrdenie žalovaného o tom, že predmetné rozhodnutie MsNV č. Výst.814/73 sa netýka cesty na J. ulici, ale na inej

ulici v obci Malé Uherce. Toto tvrdenie žalovaného je len účelové, majúce jediný zámer, oslabiť dôkaznú pozíciu žalobcu. Napriek tomu, že svedkyňa Ing. L. ako bývalá starostka obce jednoznačne potvrdila vyjadrenie žalobcu, že na inej ulici v uvedenom čase škola nebola, iba na terajšej J., čo je inak možno považovať aj za všeobecne známu skutočnosť v danom území, súd prvej inštancie si v rozpore s takto vykonaným dokazovaním osvojil názor žalovaného, keď rozsudok odôvodnil vo viacerých bodoch, najmä v bode (50), že žalobca neuniesol dôkazné bremeno a nepreukázal, že na pozemkoch, (ktoré súd z neznámych dôvodov označil ako sporné, ktoré žalobca označuje v súlade s vykonaným dokazovaním ako pozemky t.č. vo vlastníctve žalovaného) vybuvoval cestu tak, ako to tvrdil.

Poukazujúc na uvedené a všetky žalobcom predložené listinné dôkazy a podané svedectvá tvrdí, že žalobca uniesol dôkazné bremeno o tom, že jeho právny predchodca na základe rozhodnutia MsNV č. Výst. 814/73 z 10.4.1973 vybuvoval v akcii „Z“ pod názvom „Cesta v Malých Uherciach - odvodnenie č. st. XXX“ cestu v terajšej J. ulici, ku ktorej vzniklo zákonné právo zodpovedajúce vecnému bremenu vo

verejnóm záujme, tak ako to má na mysli § 4 ods.1 zákona č. 66/2009 Zb. a osvedčil aj danosť práva užívať pozemky registra „C“ parc. č. XX/X a XX/X vo vlastníctve žalovaného z tohto titulu vo verejnóm záujme. Na základe uvedeného navrhol, aby odvolací súd rozsudok okresného súdu vo výrokoch II., III. a V. zmenil tak, že žalovaný je povinný zdržať sa obmedzovania verejného užívania miestnej komunikácie na ulici J. spájajúcej ulicu Záhumnie a N. cestu v obci Malé Uherce a nachádzajúcej sa na parc. „C“ č. XX/I a parc. „C“ č. XX/X v k.ú. Malé Uherce obec Malé Uherce okres, Partizánske a to užívania na prechod pešo aj prejazd autami; ponecháva v platnosti uznesenie Okresného súdu Partizánske č.k. 5C/247/2015-60 zo dňa 13.07.2015 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trenčíne č.k. 17/Co/1035/2015-77 zo dňa 7.10.2015 o nariadení predbežného opatrenia a žalobcovi prizná nárok na náhradu trov konania vo veci vedenej na Okresnom súde pod sp.zn. 6C/365/2015 o splnenie povinnosti v rozsahu 100 %.

9. Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu uviedol, že v zásade sa stotožňuje s právnym názorom súdu prvej inštancie i skutkovými zisteniami na základe ktorých bola žaloba žalobcu zamietnutá. Žalobca v odvolaní neuvádza žiadne také odvolacie námietky s ktorými by sa súd prvej inštancie nebol vysporiadal. Zastáva stanovisko, že žalobcom bola predmetná nehnuteľnosť parc.č. CKN XX/X vydaná jeho právnenmu predchodcovi s prihliadnutím na všetky reštitučnými predpismi stanovené podmienky a kritéria a argumentácia žalobcu, že pri vydaní nehnuteľnosti nikto neskúmal skutkový stav, podľa ktorého v čase vydania ležala na predmete vydania cesta používaná ako miestna komunikácia je nedôvodná. Veď samotnú budovu kaštieľa, ktorá je bezprostredne spojená s nehnuteľnosťou, ktorá je predmetom tohto konania, vydal jeho právnenmu predchodcovi žalobca a tvrdenie, že nehnuteľnosť cez ktorú bol jediný prístup ku kaštieľu od jeho postavenia, nebola predmetom skúmania podmienok pre jej vydanie, je jednoznačne účelová a nemožno takejto argumentácii prisvedčiť. Tak ako už v doterajšom konaní uvádzal, nie je možné, aby v súčasnosti takouto argumentáciou žalobcu bolo spochybňované vydanie nehnuteľnosti a rozhodnutie správneho orgánu o jeho schválení. Už z obsahu dohody o nevydaní niektorých nehnuteľností jeho právnenmu predchodcovi je v porovnaní s dohodou o vydaní celkom zjavné, že žalobca skúmal podmienky reštitúcie, keďže niektoré nehnuteľnosti jeho právnenmu predchodcovi nevydal, okrem iného aj pozemok na ktorom sa nachádzala miestna komunikácia, teda parc. č. CKN XX/XX. Jeho právny predchodca požiadal vo všeobecnosti o vydanie všetkých nehnuteľností, ktoré boli v minulosti odňaté a žalobca aj v súčinnosti s príslušným orgánom štátnej správy - pozemkovým úradom skúmal zákonné podmienky vydania, resp. nevydania nehnuteľnosti, a preto súčasná argumentácia žalobcu je nezákonným pokusom o revíziu reštitúcií. Súd prvej inštancie sa vysporiadal aj s námietkou uplatnenou v odvolaní žalobcom, že predmetná komunikácia bola vybudovaná v súlade s platnými právnymi predpismi v čase jej vybudovania, teda podľa vtedy platného stavebného zákona, pričom sa odvoláva na rozhodnutie MSNV Partizánske č. Vyst. 814/73 z 10.4.1973 o odvodnení stavby. Možno sa stotožniť s názorom súdu prvej inštancie, že takáto argumentácia žalobcu neobstojí, že existencia takéhoto rozhodnutia nie je dôkazom o tom, že žalobcom tvrdená cesta - miestna komunikácia bola vybudovaná v súlade s vtedy platnými predpismi, čo je predpoklad uplatnenia § 4 zák. č. 66/2009 Z.z. Tak ako uvádzal v predošlých podaniach vyššie uvedené rozhodnutie MSNV Partizánske nie je stavebným povolením na miestnu komunikáciu. Z obsahu rozhodnutia v stavebnom konaní muselo byť aj v danom čase celkom jednoznačne zjavné to - vybudovanie akej stavby je predmetom stavebného konania. Z obsahu rozhodnutia nie je možné vyvodiť záver, že ide o stavebné povolenie na miestnu komunikáciu. Napokon tak ako argumentoval, komunikácia do kaštieľa povedľa budovy kaštieľa vrátane k ďalším vedľajším stavbám bola jeho právnym predchodcom v dávnej minulosti vybudovaná a slúžila aj na prístup povozmi, vrátane motorových vozidiel, ktoré jeho právny predchodca ešte pred 2. svetovou vojnou vlastnil. Túto prístupovú komunikáciu vybuvoval jeho právny predchodca na svojom pozemku práve preto, aby mal prístup do kaštieľa a práve preto táto prístupová cesta viedla vedľa vstupných dverí kaštieľa. Nikdy nebola táto prístupová cesta vybudovaná pre verejnosť, veď kto by si bol vybuvoval na svojom pozemku 1,5 m od vstupných dverí do obytnej budovy verejnú cestu. To len v období po nezákonnom odňatí vlastníckeho práva bol na tejto prístupovej ceste do kaštieľa a k ostatnému majetku v areáli kaštieľa navezený kamenný materiál na spevnenie už jestvujúceho prístupu. Žalobca pri vydaní nehnuteľností jeho právnenmu predchodcovi preto ani nemal dôvod nehnuteľnosť, ktorá je predmetom tohto konania, jeho právnenmu predchodcovi nevydať, pretože by bol v podstate znefunkčnil ostatné vydávané nehnuteľnosti. Pokiaľ boli vykonávané žalobcom pred vydaním nehnuteľností udržiavacie, odvodňovacie úpravy na predmetnej nehnuteľnosti, išlo len o jej prispôsobovanie dobe v ktorej sa úpravy realizovali, nie o vytvorenie novej veci. Tieto okolnosti žalobca mal a zrejme aj zohľadnil pri vydávaní nehnuteľností, neuplatnil si pri vydávaní nehnuteľnosti žiadny nárok ani za zhodnotenie vydávaných nehnuteľností, veď napokon nehnuteľnosti ako celok boli jeho právnenmu predchodcovi vydané v značne zdevastovanom stave. Pokiaľ žalobca poukazuje na zápisnicu o odovzdaní a prevzatí stavby zo dňa

28.12.1973, z jej obsahu možno usúdiť, že predmetom stavby bolo odvodnenie cesty. Zo zápisnice nie je zrejmé, akej cesty, namiesto parcelného čísla je uvedené: odvodnenie miestnych komunikácií pozdĺž parcel. Teda aj z obsahu zápisnice možno usúdiť, že predmetom stavebného konania bolo odvodňovanie miestnych komunikácií a nie ich budovanie. Z takejto formulácie možno tiež vyvodiť záver, že odvodňovanie smerovalo pozdĺž parcel, ktoré odvodnenie je v obci Malé Uherce vybudované len na parc.č. CKN XX/XX, ktorá jeho právnenmu predchodcovi vydaná nebola a táto bola súčasťou dohody o nevydaní. Pokiaľ žalobca argumentuje súčasným územným plánom, petíciou, rozhodnutím Krajského súdu v Trenčíne, ktorým bolo vydané predbežné opatrenie, nemá ani táto argumentácia podstatný vplyv na správnosť súdneho rozhodnutia vo veci samej. Nariadeným predbežným opatrením bolo len na základe listinných podkladov predložených žalobcom obmedzené jeho vlastnícke právo, pričom Krajský súd v Trenčíne vychádzal na základe listín predložených žalobcov z toho, že týmito listinami je osvedčené, že na jeho pozemku sa nachádza cesta, ktorú využívajú obyvatelia obce a tým, že svoj pozemok znepřístupnil verejnosti vznikla situácia, ktorá bola riešená predbežným opatrením. Predbežné opatrenie však nie je dôkazom, ale len výsledkom posúdenia, či navrhovateľ osvedčil jednostrannými ním predloženými listinami naliehavosť dočasnej úpravy pomerov sporových strán. Predbežné opatrenie neprejudikuje rozhodnutie súdu vo veci samej, súd prvej inštancie v odôvodnení rozsudku sa vysporiadal so všetkými vo veci predloženými dôkazmi, vrátane dôkazov predloženými žalobcom v súvislosti s jeho návrhom na nariadenie predbežného opatrenia. Pokiaľ sa žalobca odvoláva na predloženú petíciu, zastáva stanovisko, že predmetná sporová vec nemôže byť predmetom petície podľa zákona o petičnom práve 85/1990 Zb. Podľa § 1 odsek 3, citovaného zákona, petícia nesmie vyzývať k porušovaniu ústavy a zákonov, popieraníu alebo obmedzovaniu osobných práv. Právo vlastnícke je základným právom, ktorého nedotknuteľnosť je garantovaná aj Ústavou SR. Zozbieraním podpisov niektorých občanov obce za účelom obmedzenia jeho vlastníckeho práva možno vnímať aj ako zasahovanie do nezávislosti súdu, v ktorého právomoci je rozhodovanie sporov vznikajúcich v občianskoprávných vzťahoch. Takým je i tento spor. Preto nemožno ani súdom akceptovať výzvy na obmedzovanie jeho vlastníckeho práva len preto, že to vyhovuje niektorým iným občanom. K argumentácii žalobcu, že cesta na jeho pozemku je miestnou komunikáciou, uvádza, že toto nie je pravda, pretože aj podľa územného plánu Obce predloženého žalobcom súdu je cesta pri kaštieli kódovo označená ako účelová štrková komunikácia. Teda taká ako uvádzal on a akú ju vytvoril jeho právny predchodca. Tento ju však nevytvoril ako verejnú miestnu komunikáciu, ale ako účelovú cestu z verejnej cesty na svoje nehnuteľnosti, to len žalobca po odňatí nehnuteľnosti na ňu naviezol ďalší štrk a umožnil jej užívanie aj verejnosti, keďže v kaštieli bol v minulosti aj obecný úrad. Verejnosť, obyvatelia rodinných domov na ulici za kaštielom, t.j. na ulici Záhumnie majú aj bez používania cesty pred kaštielom zabezpečený komfortný prístup peši aj povozmi k ostatnej cestnej infraštruktúre obce, len obyvatelia troch rodinných domov musia prejsť o 50 m viac, aby sa dostali na hlavnú cestu v obci - Uherčekú. Ktoríkoľvek iní obyvatelia na ul. Záhumnie majú prístup k hlavnej ceste bližší bez použitia cesty popred predmetný kaštieľ. Pokiaľ žalobca v odvolacej námietke, že predmetné pozemky v časti ktorá je predmetom tohto konania nemali byť vydané z dôvodu existencie plynového potrubia vedeného pod cestou, tým len žalobca zvýrazňuje svoje revízne nezákonné snahy vo vzťahu k právoplatnému vydaniu nehnuteľností do vlastníctva jeho právneho predchodcu, a teda stavia ho do takej pozície, že jeho vlastnícke právo nemôže požívať takú ochranu ako záujem žalobcu, hoci zo žiadneho právneho predpisu a ani z Ústavy SR nevyplýva, že jeho vlastnícke právo nemá rovnakú ochranu ako práva iných osôb. Pri plynifikácii obce, ktorá prebiehala v čase, keď jeho právny predchodca mal podanú reštitučnú žiadosť o vydanie nehnuteľností, bola do pozemku, ktorý mu bol vzápätí vydaný zabudovaná plynová prípojka, ktorá je majetkom SPP, a.s. a nie žalobcu a táto však končí pri kaštieli. Táto prípojka umožňuje napojenie na odber plynu vlastníka kaštiela. Na takýto vzťah vlastníka takejto inžinierskej siete a vlastníka pozemku možno uplatniť režim ustanovenia § 127 Občianskeho zákonníka, keďže ide o vzťah vlastníka stavby a vlastníka pozemku. Táto okolnosť nemá žiadny podstatný vplyv na rozhodnutie súdu prvej inštancie vo veci samej. Nemožno sa stotožniť ani s odvolacou námietkou žalobcu, že v režime akcie „Z“ vybudované stavby sa v minulosti mohli budovať bez potreby stavebných povolení. Takejto námietke žalobcu vznesenej už počas súdneho konania sa vyjadroval a rozhodne takýto názor žalobcu nie je správny. Režim akcie „Z“ ako ho nazval žalobca neznamenal, že stavby budované v akcii „Z“ mali iný stavebno-technický režim vo vzťahu k stavebnému zákonu, ale znamenali len špecifické financovanie. Zhotovitelia stavieb financovali len materiál a práce vykonávali občania obcí zadarmo, v rámci dobrovoľných brigád. Z vyššie uvedených dôvodov nemožno prisvedčiť správnosti odvolacieho návrhu žalobcu smerujúceho k zmene napadnutého rozhodnutia a vyhovneniu jeho žalobnému návrhu, a to z dôvodu, že žalobca nepreukázal, že k jeho pozemkom v kat. ú.z. Malé Uherce parc.č. CKN XX/X a parc.č. CKN XX/X vzniklo zákonné vecné bremeno v zmysle § 4 ods. 1 č. 66/2009 Z.z.. Vzhľadom na vyššie uvedené navrhoval, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej

inštancie ako vecne správny potvrdil a zaviazal žalobcu nahradiť mu trovy odvolacieho konania v plnom rozsahu.

10. Krajský súd ako odvolací súd preskúmal vec v zmysle ust. § 379, § 380 ods. 1 CSP v spojení s § 470 CSP, bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné v napadnutej časti vo výrokoch II., III., a V. ako vecne správny potvrdiť podľa § 387 ods. 1, 2 CSP.

11. Rozsudok súdu prvej inštancie vo výrokoch I. a IV., odvolaním napadnutý nebol, a preto zostalo rozhodnutie súdu prvej inštancie v týchto výrokoch právoplatné a rozhodnutím odvolacieho súdu nedotknuté.

12. Súd prvej inštancie vykonal vo veci dostatočné dokazovanie, vec po právnej stránke správne posúdil a v konečnom dôsledku aj správne vo veci rozhodol, keď žalobu v časti, že žalovaný je povinný zdržať sa obmedzovania verejného užívania miestnej komunikácie na ulici Parková spájajúcej ulicu B. a N. cestu v obci Malé Uherce a nachádzajúcej sa na parcele registra „C“ č. XX/X a parcele registra „C“ č. XX/X v katastrálnom území Malé Uherce, obec Malé Uherce, okres J. a to užívania na prechod pešo aj prejazd autami zamietol z dôvodu neunesenia dôkazného bremena žalobcom. Odvolací súd sa stotožňuje so skutkovými i právnymi závermi súdu prvej inštancie a z tohto dôvodu si odvolací súd aj osvojil dôvody napadnutého rozhodnutia, v celom rozsahu na ne poukazuje v zmysle § 387 ods. 2 CSP.

13. Súd prvej inštancie teda opierajúc sa o dostatočné skutkové zistenia tieto správne vyhodnotil a vyvodil z nich i správny právny záver. Na zdôraznenie ich správnosti odvolací súd len podčiarkuje, že odvolací súd zhodne so súdom prvej inštancie dospel k záveru, že žalobca v prejednávanej veci neunesol dôkazné bremeno, ktoré ho zaťažuje. Vychádzajúc z ustanovení čl. 8, § 132 ods. 1 a § 150 ods. 1 CSP dokazovanie v sporovom konaní je ovládané prejednacou zásadou, čo znamená, že súd vychádza len zo skutočností tvrdených stranami sporu a vykonáva len tie dôkazy, ktoré strany sporu navrhli. Prejednacía zásada úzko súvisí s povinnosťou tvrdenia a dôkaznou povinnosťou. Povinnosť tvrdenia znamená, že strana sporu musí uviesť podstatné a rozhodujúce skutkové tvrdenia týkajúce sa sporu a to jasne, úplne a zrozumiteľne, aby súd vedel, na základe akých okolností strane sporu vyplýva jej právo, resp. protistrane povinnosť. Ak strana sporu splní svoju povinnosť tvrdenia, unesie bremeno tvrdenia. Tu je podstatné poukázať na skutočnosť, že v zmysle §132 ods. 2 CSP strana nemôže opísanie rozhodujúcich skutočností nahradiť odkazom na označené dôkazy. To znamená, že strana svoju povinnosť tvrdenia nemôže splniť tým, že len uvedie, že dôvodnosť uplatneného nároku vyplýva z predložených, resp. označených dôkazov. Dôkazná povinnosť zasa znamená, že strana sporu musí na preukázanie svojich tvrdení označiť a predložiť dôkazy. Ak vykonané dôkazy preukážu skutkové okolnosti tvrdené stranou sporu, táto uniesla dôkazné bremeno ohľadom svojich tvrdení. Prejednacía zásada predstavuje istý stimul, motiváciu pre strany sporu, pretože ak zostanú pasívni, môže im to priniesť negatívne dôsledky v spore, teda nesplnenie si povinnosti tvrdenia a dôkaznej povinnosti sa prejaví v nepriaznivom meritórnom rozhodnutí pre stranu, ktorá v tomto smere svoje bremeno neunesla. Dôkazné bremeno je inštitútom procesného práva, jeho podstata spočíva v tom, že umožňuje súdu vydať rozhodnutie i v tých prípadoch, kedy určitá skutočnosť v spore rozhodná nebola preukázaná, teda v prípadoch, kedy výsledky hodnotenia dôkazov neumožňujú súdu prijať ani záver o pravdivosti určitej skutočnosti, ale ani záver o tom, že by bola nepravdivá. Súd aj v týchto prípadoch musí rozhodnúť v neprospech tej strany sporu, v záujme ktorej bolo podľa hmotného práva preukázať tvrdenú skutočnosť. Žalobca je povinný k žalobe pripojiť listinné dôkazy, na ktoré sa odvoláva, resp. uviesť dôkazy, ktoré v priebehu súdneho konania navrhuje vykonať. Ide o jeho dôkaznú povinnosť a práve v sporovom konaní je nesplnenie dôkaznej povinnosti spojené s procesnou zodpovednosťou za nedokázanie tvrdených skutočností, to znamená s neunesením tzv. dôkazného bremena. Zásadne má dôkazné bremeno ten, v koho záujme je dokázanie určitej skutočnosti. Nepriaznivé procesné dôsledky (neúspech v spore) stíhajú v sporovom konaní práve toho, kto neunesol dôkazné bremeno (neoznačil potrebné dôkazy alebo uvedenými dôkazmi nebolo jeho tvrdenie dokázané). V predmetnej veci mal odvolací súd zhodne so súdom prvej inštancie za to, že žalobca neunesol dôkazné bremeno a nepreukázal, že na sporných pozemkoch žalovaného vybudoval cestu tak, ako to tvrdil. V danom prípade žalobca nedoložil žiadne stavebné povolenie na postavenie stavby, resp. jej zriadenie v súlade s platnými právnymi predpismi v čase údajného vybudovania stavby. Žiaden orgán (miestny národný výbor, obec, ministerstvo) nerozhodol, že predmetná komunikácia je komunikáciou miestnou. Rozhodnutie, ktoré dokladal žalobca pred súdom prvej inštancie a ktoré malo preukázať, že ide o rozhodnutie, ktorým sa povoľuje stavba cesty, t. j. Rozhodnutie Mestského národného výboru Partizánske zn. Výst. 814/73 zo dňa 10.4.1973, nie je ani podľa odvolacieho súdu takýmto rozhodnutím, nie je to rozhodnutie, ktorým by sa povoľovalo vykonanie stavby, teda žalobca nepreukázal, že na pozemku žalovaného vybudoval stavbu, čo je predpoklad uplatnenia § 4 zák. č. 66/2009 Z.z. Uvedené rozhodnutie MSNV

Partizánske nie je ani podľa odvolacieho súdu stavebným povolením na miestnu komunikáciu, nakoľko z obsahu rozhodnutia v stavebnom konaní muselo byť aj v danom čase celkom jednoznačne zrejmé to - vybudovanie akej stavby je predmetom stavebného konania, pričom z obsahu rozhodnutia nie je možné vyvodiť záver, že ide o stavebné povolenie na miestnu komunikáciu. Z rozhodnutia zn. Výst. 814/73 zo dňa 10.4.1973 rovnako tiež nie je zrejmé, o odvedenie akej cesty ide, stavba je označená len ako cesta v Malých Uherciach. Pokiaľ žalobca poukazuje na zápisnicu o odovzdaní a prevzatí stavby zo dňa 28.12.1973, z jej obsahu možno podľa odvolacieho súdu usúdiť len to, že predmetom stavby bolo odvodnenie cesty, pričom zo zápisnice nie je zrejmé, akej cesty, namiesto parcelného čísla je uvedené odvodnenie miestnych komunikácií pozdĺž parcel. Teda aj z obsahu zápisnice možno usúdiť, že predmetom stavebného konania bolo odvodňovanie miestnych komunikácií a nie ich budovanie. Rovnako z dohody o vydaní nehnuteľností zo dňa 9.7.1996 vyplýva, že právnenému predchodcovi žalovaného neboli vydané niektoré iné nehnuteľnosti z dôvodu, že tu bola zákonná prekážka podľa ust. 11 ods. 1 písm. a/ a písm. d/ zákona č. 229/1991 Zb.. Teda už z obsahu dohody o nevydaní niektorých nehnuteľností jeho právnenému predchodcovi je v porovnaní s dohodou o vydaní celkom zjavné, že žalobca skúmal podmienky reštitúcie, keďže niektoré nehnuteľnosti jeho právnenému predchodcovi nevydal, okrem iného aj pozemok na ktorom sa nachádzala miestna komunikácia, teda parc. č. CKN 46/11. Čiže ak by existovala rovnaká prekážka aj na pozemkoch parc. č. XX/X a parc. č. 46/1, mohol žalobca rovnako postupovať aj v tomto prípade a dané pozemky právnenému predchodcovi žalovaného nevydať. Súd prvej inštancie správne neprihliadol na argumentáciu žalobcu o tom, že obdobie po nežnej revolúcii bolo veľmi hektické a keby pozemkový úrad aj obec podľa platných predpisov v tom čase postupovali dôsledne, pozemok v časti nachádzajúcej sa pod touto stavbou by vydaný byť nemohol. Už v čase vydania predmetných nehnuteľností bolo zohľadnené, či neexistuje prekážka, ktorá bráni vydaniu týchto nehnuteľností a Pozemkový úrad v Topoľčanoch schválil dohodu o vydaní nehnuteľností uzavretou dňa 24.1.1996 medzi žalobcom ako povinnou osobou a právnym predchodcom žalovaného ako oprávnenou osobou. Pričom odvolací súd mal tiež za to, že spevnená plocha pred kaštieľom nie je stavbou brániacou vydaniu nehnuteľností. Existuje platná dohoda o vydaní nehnuteľností zo dňa 9.7.1996, ktorá bola schválená Pozemkovým úradom v Topoľčanoch a pokiaľ by existovala prekážka, ktorá by bránila vydaniu týchto nehnuteľností a to tá, že pozemok by bol po prechode do vlastníctva štátu zastavaný, tak by tieto pozemky byť vydané nemohli. Žalobca vydal predmetné pozemky právnenému predchodcovi žalovaného bez obmedzení, aj keď mal možnosť právnenému predchodcovi žalovaného ako oprávnenej osobe tieto pozemky nevydať z dôvodu prekážky dodatočne postavenej stavby na pozemku. Pokiaľ žalobca argumentuje súčasným územným plánom, petíciou, rozhodnutím Krajského súdu v Trenčíne, ktorým bolo vydané predbežné opatrenie, nemá ani táto argumentácia podstatný vplyv na správnosť rozhodnutia súdu prvej inštancie vo veci samej. Nariadeným predbežným opatrením bolo len na základe listinných podkladov predložených žalobcom obmedzené jeho vlastnícke právo, pričom Krajský súd v Trenčíne vychádzal na základe listín predložených žalobcom z toho, že týmito listinami je osvedčené, že na jeho pozemku sa nachádza cesta, ktorú využívajú obyvatelia obce a tým, že svoj pozemok znepřístupnil verejnosti vznikla situácia, ktorá bola riešená predbežným opatrením. Predbežné opatrenie však nie je dôkazom, ale len výsledkom posúdenia, či navrhovateľ osvedčil jednostrannými ním predloženými listinami naliehavosť dočasnej úpravy pomerov sporových strán. Predbežné opatrenie neprejudikuje rozhodnutie súdu vo veci samej, pričom súd prvej inštancie v odôvodnení rozsudku sa vysporiadal so všetkými vo veci predloženými dôkazmi, vrátane dôkazov predloženými žalobcom v súvislosti s jeho návrhom na nariadenie predbežného opatrenia. Vzhľadom na vyššie uvedené odvolací súd rovnako ako súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalobca neunesol dôkazné bremeno, nepreukázal, že spevnená plocha na pozemkoch žalovaného je cesta, ktorú by vybudoval žalobca, a preto súd prvej inštancie správne žalobu ako nedôvodnú zamietol.

14. Rovnako súd prvej inštancie správne podľa § 335 ods. 1 s poukazom na § 471 ods. 1 CSP predbežné opatrenie nariadené uznesením Okresného súdu Partizánske č.k. 5C/247/2015-60 zo dňa 13.07.2015 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trenčíne č.k. 17Co/1035/2015-77 zo dňa 07.10.2015 zrušil s účinnosťou od právoplatnosti výroku II. rozhodnutia, z dôvodu, že žalobu vo veci samej zamietol.

15. Vzhľadom na vyššie uvedené odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil ako vecne správny.

16. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní úspešnému žalovanému odvolací súd priznal nárok náhradu trov odvolacieho konania voči žalobcovi v rozsahu 100%. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

17. Rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu jednohlasne.

**Poučenie:**

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolania musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).